

Papa Francesc: "No hi ha sant sense passat ni pecador sense futur"

Text complet de l'audiència general del Papa Francesc del 13 d'abril.

14/04/2016

14. El que jo vull és amor, i no sacrificis (Mt 9,13)

Estimats germans i germanes, bon dia!

Hem escoltat l'Evangelí de la crida de Mateu. Mateu era un «publicà», és a dir, un recaptador d'impostos per a l'imperi romà, i per això, considerat un pecador públic. Jesús el crida però a seguir-lo i a convertir-se en el seu deixeble. Mateu accepta, i el convida a sopar a casa amb els deixebles. Llavors sorgeix una discussió entre els fariseus i els deixebles de Jesús pel fet que ells comparteixin la taula amb els publicans i els pecadors: «¡Però tu no pots anar a la casa d'aquestes persones!», diuen ells. Jesús, de fet, no els aparta, més aviat va sovint a casa seva i s'asseu al seu costat; això vol dir que també ells poden convertir-se en els seus deixebles. I a més, és veritat que ser cristià no ens fa impecables. Com el publicà Mateu, cada un de nosaltres s'encomana a la gràcia del Senyor, malgrat els propis pecats.

Tots som pecadors, tots hem pecat. Al cridar Mateu, Jesús mostra als pecadors que no es fixa en el seu passat, la condició social, les convencions exteriors, sinó que més aviat els obre un futur nou. Un cop vaig escoltar una dita bonica: «No hi ha sant sense passat i no hi ha pecador sense futur». Això és el que fa Jesús. No hi ha sant sense passat, ni pecador sense futur. Només cal respondre a la invitació amb el cor humil i sincer.

L'Església no és una comunitat de perfectes, sinó de deixebles en camí, que segueixen el Senyor perquè es reconeixen pecadors i necessitats del seu perdó. La vida cristiana, llavors, és escola d'humilitat que ens obre a la gràcia.

Un comportament així no és comprès per qui té la presumpció de creure's «just» i de creure's millor que els altres. Supèrbia i orgull no permeten

reconèixer necessitats de salvació, més aviat, impedeixen veure el rostre misericordiós de Déu i d'actuar amb misericòrdia. Són un mur. La supèrbia i l'orgull són un mur que impedeix la relació amb Déu.

Però la missió de Jesús és precisament aquesta: venir a la recerca de cada un de nosaltres, per curar les nostres ferides i trucar-nos a seguir-lo amb amor. Ho diu clarament: «*No necessiten metge els qui estan bons, sinó els qui estan malalts*» (v. 12). Jesús es presenta com un bon metge! Ell anuncia el Regne de Déu, i els signes de la seva vinguda són evidents: Ell cura de les malalties, allibera de la por, de la mort i del dimoni. Davant Jesús cap pecador és exclòs -cap pecador és exclòs- perquè el poder guaridor de Déu no coneix malalties que no puguin ser curades; i això ens ha de donar confiança i obrir el nostre cor

al Senyor perquè vingui i ens curi.
Cridant els pecadors a la seva taula,
Ell els cura restablint-los en aquella
vocació que ells creien perduda i que
els fariseus han oblidat: la dels
convidats al banquet de Déu. Segons
la profecia d'Isaïes: *«Farà en aquesta
muntanya, el Senyor de l'univers
oferirà a tots els pobles un banquet de
plats gustosos i de vins selectes: de
plats gustosos i succulents, de vins
selectes i clarificats. Aquell dia diran:
«Aquí teniu el vostre Déu! Havíem
posat en ell l'esperança i ens ha
alliberat. És el Senyor, en qui teníem
posada l'esperança! Alegrem-nos i
celebrem que ens hagi salvat»*(25, 6-9).

Si els fariseus veuen en els convidats
només pecadors i rebutgen seure
amb ells, Jesús al contrari els recorda
que també ells són comensals de
Déu.

D'aquesta manera, seure a taula amb
Jesús significa ser transformats i

salvats per Ell. En la comunitat cristiana la taula de Jesús és doble: està la taula de la Paraula i la taula de l'Eucaristia (cf. Dei Verbum, 21). Són aquestes les medicines amb les quals el Metge Diví ens guareix i ens nodreix. Amb la primera -la Paraula- Ell es revela i ens convida a un diàleg entre amics. Jesús no tenia por de dialogar amb els pecadors, els publicans, les prostitutes... Ell no tenia por: estimava a tots! La seva Paraula penetra en nosaltres i, com un bisturí, actua en profunditat per alliberar-nos del mal que es fa niu en la nostra vida.

De vegades aquesta Paraula és dolorosa perquè incideix sobre hipocresies, desemmascara les falses excuses, posa al descobert les veritats amagades; però al mateix temps il·lumina i purifica, dóna força i esperança, és un reconstituent valuós en el nostre camí de fe. L'Eucaristia, per la seva banda, ens nodreix de la

vida mateixa de Jesús i, com un remei molt potent, de manera misteriosa renova contínuament la gràcia del nostre Baptisme.

Apropant-nos a l'Eucaristia nosaltres ens nodrim del Cos i la Sang de Jesús, i no obstant això, venint a nosaltres, és Jesús qui ens uneix al seu cos!

Concloent aquest diàleg amb els fariseus, Jesús els recorda una paraula del profeta Osees (6, 6): *«Aneu a aprendre què vol dir allò de: El que jo vull és amor, i no sacrificis»* (Mt 9, 13). Dirigint-se al poble d'Israel el profeta el reprenia perquè les oracions que elevava eren paraules buides i incoherents. Tot i l'aliança de Déu i la misericòrdia, el poble sovint vivia amb una religiositat «de façana», sense viure en profunditat el manament del Senyor. És per això que el profeta insisteix: «misericòrdia vull», és a dir, la lleialtat d'un cor que reconeix els propis pecats, que es penedeix i

torna a ser fidel a l'aliança amb Déu. «I no sacrifici»: sense un cor penedit cada acció religiosa és ineficaç! Jesús s'aplica aquesta frase profètica també a les relacions humanes: aquells fariseus eren molt religiosos en la forma, però no estaven disposats a compartir la taula amb els publicans i els pecadors; no reconeixien la possibilitat d'un penediment i, per això, d'una curació; no col·loquen en primer lloc la misericòrdia: tot i ser fidels custodis de la Llei, ¡demostraven no conèixer el cor de Déu! És com si a tu et regalessin un paquet, on dins hi ha un regal i tu, en lloc d'anar a buscar el regal, mires només el paper que l'envolta: només les aparences, la forma, i no el nucli de la gràcia, ¡del regal que és donat!

Estimats germans i germanes, tots nosaltres som convidats a la taula del Senyor. Fem nostra la invitació de seure al costat d'Ell al costat dels seus

deixebles. Aprenem a mirar amb misericòrdia i a reconèixer en cada un d'ells un comensal nostre. Som tots deixebles que tenen necessitat d'experimentar i viure la paraula consoladora de Jesús. Tenim tots necessitat de nodrir-nos de la misericòrdia de Déu, perquè és d'aquesta font d'on brolla la nostra salvació. Gràcies!

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/papa-francesc-
no-hi-ha-sant-sense-passat-ni-pecador-
sense-futur/](https://opusdei.org/ca-es/article/papa-francesc-no-hi-ha-sant-sense-passat-ni-pecador-sense-futur/) (15/03/2026)